

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Żywicka

w sprawie z odwołania Z.G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Radomiu

o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 4 lutego 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Lublinie z dnia 20 czerwca 2024 r., sygn. akt III AUa 58/23,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od Z.G. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddział w Radomiu 240 zł (dwieście czterdzieści
złotych) wraz z odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c., tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Lublinie, wyrokiem z 20 czerwca 2024 r., oddalił apelację Z.G. od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z 16 listopada 2022 r., którym oddalono odwołanie Z.G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Radomiu z 25 września 2020 r. stwierdzającej, że jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą odwołujący podlega ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 2 stycznia 2014 r. do 31 lipca 2019 r. oraz od 31 października 2019 r.

Z.G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie, zaskarżając wyrok w całości i opierając skargę na podstawach:

1) naruszenia przepisów postępowania tj. art. 477¹⁴ § 1 przez jego niezastosowanie przez Sady obu instancji, co w konsekwencji doprowadziło do nierozpoznania sprawy pod kątem merytorycznym, a jedynie w oparciu się na formalnej prawidłowości wydania decyzji administracyjnej, podczas gdy decyzja ta powinna zostać rozpoznana merytorycznie, a ponadto w powiązaniu z decyzją z dnia 23 grudnia 2019 r. wydaną przez Prezesa KRUS o oznaczeniu (...), która wydana została z oczywistym naruszeniem reguł postępowania administracyjnego, bowiem wyłącznie w ten sposób stan faktyczny sprawy nabierze pełnego brzmienia;

2) naruszenia prawa materialnego tj.:

(-) art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2025 r., poz. 350) w związku z art. 5a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. z 2025 r., poz. 197), przez niewłaściwe zastosowanie powyższych przepisów prowadzące do błędnego uznania, że Z.G. jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą powinien podlegać obowiązkowemu ubezpieczeniu w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, podczas gdy skarżący na podstawie art. 5a ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników wypełniając przesłanki wskazane w tym przepisie był uprawniony do kontynuowania ubezpieczenia społecznego w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, a tym samym nie podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Ponadto decyzja wsteczna wydana przez Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego nie została doręczona do skarżącego tak, iż w konsekwencji nie zapoznał się on z jej treścią. Ponadto organ nie doręczając decyzji administracyjnej skarżącemu a contrario do art. 110 § 1 k.p.a. nie jest nią związany, przez co w konsekwencji skarżący we wskazanych wyżej okresach podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników na podstawie art. 5a ustawy o ubezpieczeniach społecznych rolników,

(-) art. 71 a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników przez ich niezastosowanie i

pominięcie ich wykładni, która stanowi, że w razie sporu ciężar dowodu doręczenia pisma lub decyzji spoczywa na zakładzie. Sąd błędnie uznał za udowodniony fakt doręczenia skarżącemu decyzji wydanej przez Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego wyłącznie dlatego, że z potwierdzenia odbioru listu wynika jakie dokumenty rzekomo znajdowały się w przesyłce pocztowej, podczas gdy w rzeczywistości Z.G. nie otrzymał decyzji z dnia 23 grudnia 2019 r. o numerze (...), przez co został pozbawiony prawa do odwołania się od wskazanej decyzji, co w konsekwencji niesie za sobą olbrzymie konsekwencje dla skarżącego. Za powyższym przemawia naturalnie również fakt niewniesienia odwołania od wskazanej decyzji, kiedy to w bieżącej sprawie Z.G. otrzymawszy w sposób prawidłowy decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniósł odwołanie w trybie i terminie przewidzianym prawem. Ponadto okoliczność odbioru przedmiotowej decyzji przez skarżącego nigdy nie została przyznana przed Sądem niższej instancji. Podkreślić należy również, że nawet w aktach niniejszej sprawy wskazana decyzja nie znajduje się, przez co organ wydający decyzję bezsprzecznie nie udowodnił dostatecznie faktu doręczenia Z.G. decyzji;

(-) art. 39a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników przez jego błędną wykładnię i niewzięcie przez Sady obu Instancji pod uwagę faktu, że Z.G. nie zataił faktu prowadzenia działalności gospodarczej przed organem Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, a okoliczność ta była organowi znana od samego początku, co wynika choćby z decyzji wydanej przez Prezesa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 14 listopada 2019 r., w związku z czym organ powinien przeprowadzić postępowanie wyjaśniające znacznie wcześniej, nie narażając skarżącego, działającego w dobrej wierze, pozostającego laikiem w kwestii przysługujących mu praw i obowiązków z tytułu ubezpieczeń społecznych na rażąco nieproporcjonalną szkodę ze względu na swój błąd,

(-) art. 123 ustawy z dnia 13 października o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników w związku z art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego przez ich niezastosowanie i pozostawienie w mocy decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego dotkniętej nieważnością w

postaci naruszenia przez organ wydający decyzję trybu proceduralnego, poprzez niedoręczenie skarżącemu decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. o numerze (...) w sposób prawidłowy, umożliwiający mu zapoznanie się z jej treścią, zgodnie z trybem proceduralnym wydawania decyzji administracyjnych oraz zachowaniem uprawnień przysługujących każdemu uczestnikowi postępowania, co skutkowało uniemożliwieniem przez organ wydający decyzję zapewnienia skarżącemu czynnego udziału w postępowaniu, odbierając mu tym samym prawa do zapoznania się z przedmiotową decyzją, a następnie wniesienie od niej odwołania w przewidzianym do tego zwykłym trybie, które to działania organu doprowadziły do niepowetowanej szkody wyrządzonej mojemu Mocodawcy rodzącej daleko idące skutki w postaci uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji poza wiedzą oraz zakresem uprawnień Z.G. oraz powstania ogromnego zadłużenia w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, podczas gdy Sąd powinien ustalić nieważność przedmiotowej decyzji i rozpoznać ją, co do meritum sprawy,

(-) art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników w związku z art. 8 kodeksu postępowania administracyjnego przez ich niezastosowanie i pozostawienie w mocy decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego unieważniającej decyzję sięgającą do 2014 r., które to działanie spowodowało nieproporcjonalnie negatywnie, rażące dla skarżącego skutki w postaci narażenia go na poniesienie ogromnych kosztów w związku ze składką na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, podczas gdy Organ nie zweryfikował prawidłowości wydanej w 2014 r. decyzji, obejmującej skarżącego ubezpieczeniem społecznym rolników przez okres 6 lat, co nie znajduję żadnego uzasadnienia. Ponadto organ unieważniając decyzję z dnia 31 stycznia 2014 r. o oznaczeniu (...), z urzędu stwierdził, że składki wpłacone przed 5 laty nie podlegają zwrotowi, bowiem uległy przedawnieniu, co stanowi rażące naruszenie prawa, podczas gdy Sąd powinien zastosować powyższe przepisy,

(-) art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników w związku z art. 8 kodeksu postępowania

administracyjnego poprzez ich niezastosowanie i pozostawienie w mocy decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, sięgającej w swoim postanowieniu wstecz do 2014 r. prowadzące w konsekwencji do naruszenia zasady zaufania obywatela do państwa, zasady słuszności i sprawiedliwości społecznej, podczas gdy Sąd winien zastosować powyższe przepisy,

(-) art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, przez jego niezastosowanie prowadzące w konsekwencji do zwolnienia Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z odpowiedzialności za brak wcześniejszego ustalenia rzekomego braku uprawnień Z.G. do objęcia go ubezpieczeniem społecznym rolników.

Mając powyższe na uwadze, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez jego uchylenie oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i uwzględnienie odwołania w całości tj. zmianę zaskarżonej decyzji organu rentowego w ten sposób, że Z.G. w okresie od dnia 2 stycznia 2014 r. do 31 lipca 2019 r., oraz od dnia 31 października 2019 r. do nadal, objęty był ubezpieczeniem społecznym rolników, przez co nie podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych; ewentualnie uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Ponadto skarżący wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, za wszystkie instancje.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, a mianowicie:

(-) czy organ wydający decyzję, działający według zasad zaufania publicznego jest uprawniony do unieważnienia decyzji sprzed 6 lat wydanej, a następnie podtrzymywanej w kolejnych pismach kierowanych do Ubezpieczonego, podejmując jej weryfikację dopiero po tak znaczącym okresie, wywołując dla Ubezpieczonego tak daleko idące rażąco negatywne skutki prawne, odbierając mu tym samym wszelkie nadane skarżącemu uprawnienia, który to przez wiele lat po otrzymaniu pierwszej decyzji wraz ze wszystkimi jej konsekwencjami pozostawał w fikcji prawnej, jednocześnie obciążając go kosztami wynikającymi z błędu działań organu;

(-) czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest związany decyzją unieważniającą decyzję o objęciu Skarżącego ubezpieczeniem społecznym rolników, podczas gdy decyzja ta nie została nigdy doręczona do Skarżącego;

(-) czy skarżący powinien podlegać ubezpieczeniom społecznym w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych i odpowiadać przy tym finansowo, podczas gdy nigdy nie otrzymał decyzji zamiennej z Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym w ww. organie, nie mogąc jej skutecznie zaskarżyć, czy zatem nadal podlega ubezpieczeniom społecznym w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego i czy w przedmiotowej sprawie nie dochodzi do tzw. zbiegu ubezpieczeń w dwóch odrębnych organach.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Radomiu wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od skarżącego na rzecz organu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie wykazał zaistnienia w niniejszej sprawie podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Trzeba dodać, że zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymagania formalne skargi kasacyjnej, powinna ona zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien być tak sformułowany, aby wynikało z niego w sposób nie budzący wątpliwości, że w sprawie zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty

świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba merytorycznego rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) zwykłym środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, lecz pozainstancyjnym, nadzwyczajnym instrumentem zaskarżenia prawomocnego orzeczenia, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla którego rozwikłania dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jure argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane).

Zagadnienie prawne bądź wątpliwości interpretacyjne, aby stanowiły uzasadnienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, muszą mieć istotne (rozstrzygające) znaczenie dla rozpoznania sprawy. Zagadnienie prawne, chociażby bardzo interesujące, nie staje się przyczyną przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli nie jest niezbędne dla rozpoznania podstaw skargi.

Sąd ubezpieczeń społecznych ocenia zasadność roszczeń odwołującego się, a nie formalną legalność postępowania przed organem rentowym. Chociaż bezpośrednim przedmiotem postępowania jest decyzja organu rentowego, to jednak sąd ubezpieczeń społecznych wyjaśnia istotę sprawy dotyczącą prawa, zobowiązania albo roszczenia strony, co znajduje właściwe zwieńczenie w kompetencji tego sądu do oddalenia odwołania, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia (art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.) albo zmiany zaskarżonej decyzji w całości lub w części i orzeczenia co do istoty sprawy - art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie.

W rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu nie jest decyzja Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, lecz decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i to ona podlega kontroli sądu powszechnego. Przedmiotem decyzji, od której skarżący wniósł odwołanie było ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym Z.G. jako osoby prowadzącej działalność pozarolniczą. Organ rentowy wskazał, że wobec ubezpieczonego wszczęto w sierpniu 2020 r. postępowanie wyjaśniające, w toku którego ustalono, że w okresie od 2 stycznia 2014 r. do 31 lipca 2019 r. oraz od 31 października 2019 r. ubezpieczony wykonywał pozarolniczą działalność gospodarczą. W tych okresach nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników. Jednocześnie brak było dokumentów zgłoszeniowych do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Mając na uwadze decyzję Prezesa KRUS z 23 grudnia 2019 r. o uchyleniu decyzji ostatecznej mocą której wnioskodawca został wyłączony w spornych okresach z ubezpieczenia społecznego rolników oraz niezgłoszenia do ZUS celem ubezpieczenia z systemu powszechnego, organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję. Jak podkreślił Sąd meriti, wskazywane przez ubezpieczonego decyzje Prezesa KRUS nie były przez niego w żaden przewidziany prawem sposób

kwestionowane i nie mogą być wzruszone w postępowaniu z odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Wskazać należy na pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z 16 października 2008 r., III UK 47/08, OSNP 2010/5-6/80, zgodnie z którym w postępowaniu z odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą co do zasady niedopuszczalne jest wzruszenie poprzedzającej tę decyzję ostatecznej decyzji Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego stwierdzającej ustanie ubezpieczenia społecznego rolników.

Postępowanie sądowe, w tym w sprawach z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego, pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. Sąd ubezpieczeń społecznych - jako sąd powszechny - może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego jako przedmiotu odwołania. Stwierdzenie takiej wady następuje jednak tylko dla celów postępowania cywilnego i ze skutkami dla tego tylko postępowania.

Skarżący formułując zagadnienia prawne przedstawia alternatywne stanowisko sprzeczne z ustaleniami faktycznymi sprawy. Stwierdza, że na przeszkodzie związaniu decyzją Prezesa KRUS przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych i dalej sąd ubezpieczeń społecznych stoi brak doręczenia decyzji, a więc niewprowadzenie jej do obrotu prawnego. To założenie stoi w sprzeczności z ustaleniami Sądu *meriti*, który w oparciu o akta sprawy przyjął, że decyzja została skutecznie doręczona, a skarżący żadnym dowodem nie podważył skuteczności doręczenia. To ustalenie faktyczne jest dla Sądu Najwyższego wiążące (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Poza zagadnieniem dotyczącym związania decyzją Prezesa KRUS przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wszelkie pozostałe kwestie prawne podnoszone przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania dotyczą ubezpieczenia społecznego rolników, a więc wykraczają poza przedmiotem rozpoznania sprawy. Prawidłowość decyzji Prezesa KRUS

z 23 grudnia 2019 r., mocą której wnioskodawca został wyłączony w spornych okresach z ubezpieczenie społeczne rolników powinna być przedmiotem odrębnego postępowania. Postępowanie takie nie zostało jednak zainicjowane. W tym stanie rzeczy, trafnie podnosił Sąd meriti, że Zgodnie z zasadą domniemania prawidłowości aktów administracyjnych oraz zasadą uwzględniania przez sądy powszechne skutków prawnych orzeczeń organów administracyjnych, która ma swoje źródło w prawnym rozgraniczeniu drogi sądowej i drogi administracyjnej, sąd ubezpieczeń społecznych jest związany ostateczną decyzją, od której strona nie wniosła odwołania w trybie art. 477⁹ k.p.c. ani nie podważyła jej skuteczności w inny prawem przewidziany sposób (postanowienie SN z 15.09.2011 r., II UZP 8/11, OSNP 2012, nr 19-20, poz. 252).

Mając na uwadze powyższe, należy wskazać, że skarżący nie powołał właściwych argumentów na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych. Wskazane przez niego wątpliwości interpretacyjną bądź wykraczają poza przedmiot rozpoznania w niniejszej sprawie bądź zostały już jednoznacznie przesądzone w dotychczasowych orzecznictwie.

Uznając, że nie zachodzi przytoczona przesłanka przedsądu, Sąd Najwyższy, w myśl art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

M.G.

[SOP]